

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2009/103/EB

2012/EES/7/53

frá 16. september 2009

um ábyrgðartryggingu vegna notkunar vélknúinna ökutækja og um að fylgja því eftir að
váttrygging vegna slíkrar ábyrgðar sé tekin (*)

(Kerfisbundin útgáfa)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS
HAFA,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum
1. mgr. 95. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar
Evrópubandalaganna ⁽¹⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr.
sáttmálans ⁽²⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

1) Tilskipun ráðsins 72/166/EBE frá 24 apríl 1972 um samræmingu á lögum aðildarríkjanna um ábyrgðartryggingu vegna notkunar vélknúinna ökutækja, og til að fylgja eftir þeirri skyldu að viðhalda váttryggingu gagnvart slíkri ábyrgð ⁽³⁾, annarri tilskipun ráðsins 84/5/EBE frá 30. desember 1983 um samræmingu á lögum aðildarríkjanna um ábyrgðartryggingu vegna notkunar á vélknúnum ökutækjum ⁽⁴⁾, þriðju tilskipun ráðsins 90/232/EBE frá 14. maí 1990 um samræmingu á lögum aðildarríkjanna um ábyrgðartryggingu vegna notkunar á vélknúnum ökutækjum ⁽⁵⁾ og tilskipun 2000/26/EB Evrópuþingsins og ráðsins frá 16. maí 2000 um samræmingu á lögum aðildarríkjanna um ábyrgðartryggingu vegna notkunar á vélknúnum ökutækjum (fjórðu tilskipun um ökutækjatrýggingar)

⁽⁶⁾ hefur verið breytt verulega nokkrum sinnum ⁽⁷⁾. Fyrir skýrleika sakir og til hagræðingar skal kerfisbinda þessar fjórar tilskipanir, svo og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/14/EB frá 11. maí 2005 um breytingu á tilskipunum ráðsins 72/166/EBE, 84/5/EBE, 88/357/EBE og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/26/EB um samræmingu á lögum aðildarríkjanna að því er varðar ábyrgðartryggingu vélknúinna ökutækja ⁽⁸⁾.

2) Ábyrgðartrygging vélknúinna ökutækja (ökutækjatrýggingar) er sérstaklega mikilvæg fyrir evrópska ríkisborgara hvort sem þeir eru váttryggingartakar eða fórnarlömb slyss. Hún hefur líka mikla þýðingu fyrir váttryggingafélög vegna þess að hún er mikilvægur þáttur í rekstri skaðatrygginga í Bandalaginu. Ökutækjatrýggingar hafa einnig áhrif á frjálsa för fólks og ökutækja. Það skal því vera höfuðmarkmið Bandalagsaðgerða á sviði fjármálaþjónustu að styrkja og efla innri markaðinn í ökutækjatrýggingum.

3) Hvert aðildarríki skal gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að einkaréttarábyrgð, að því er varðar notkun ökutækja sem að öllu jöfnu eru á yfirráðasvæði þess, sé tryggð. Umfang ábyrgðarinnar og skilmálar og skilyrði váttryggingarinnar skal ákveða á grundvelli þessarra ráðstafana.

4) Til þess að útiloka hugsanlegar mistúlkningar á þessari tilskipun og til að auðvelda það að fá tryggingavernd fyrir ökutæki með tímabundin skráningarkerfi skal skilgreiningin á yfirráðasvæðinu þar sem ökutækið er að öllu jöfnu staðsett vísa til yfirráðasvæðis þess ríkis sem er tilgreint á skráningarkerfi ökutækisins, óháð því hvort merkið er varanlegt eða tímabundið.

(*) Þessi EB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 263, 7.10.2009, bls. 11. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 117/2011 frá 21. október 2011 um breytingu á IX viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn, sjá EES-viðbætur við Stjórnartíðindi Evrópusambandsins nr. 70, 22.12.2011, bls. 17.

⁽¹⁾ Stjtið. ESB L 224, 30.8.2008, bls. 39.

⁽²⁾ Álit Evrópuþingsins frá 21. október 2008 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindum ESB) og ákvörðun ráðsins frá 13. júlí 2009.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 103, 2.5.1972, bls. 1.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 8, 11.1.1984, bls. 17.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 129, 19.5.1990, bls. 33.

⁽⁶⁾ Stjtið. EB L 181, 20.7.2000, bls. 65.

⁽⁷⁾ Sjá A-hluta I. viðauka.

⁽⁸⁾ Stjtið. ESB L 149, 11.6.2005, bls. 14.

- 5) Ákveða skal sérstaka reglu um slys sem eru af völdum ökutækja sem hafa ekki skráningarmerki eða eru með skráningarmerki sem samsvarar ekki eða samsvarar ekki lengur ökutækinu, jafnframt því að virða almennu viðmiðunina um skráningarmerki sem ákvarðar yfirráðasvæðið þar sem ökutækið er að öllu jöfnu. Í því tilvik, og ef eini tilgangurinn er að gera upp bótakröfuna, skal yfirráðasvæðið, þar sem ökutækið er að öllu jöfnu staðsett, teljast yfirráðasvæðið þar sem slysið varð.
- 6) Bann við kerfisbundnu eftirliti með ökutækjatrýggingum skal gilda um ökutæki sem eru að öllu jöfnu staðsett á yfirráðasvæði annars aðildarríkis og einnig um ökutæki sem eru að öllu jöfnu staðsett á yfirráðasvæði þriðja lands en koma inn frá yfirráðasvæði annars aðildarríkis. Einungis má heimila ókerfisbundið eftirlit sem felur ekki í sér mismunun og fer fram sem þáttur í eftirliti sem miðast ekki eingöngu við tryggingareftirlit.
- 7) Afnám eftirlits með græna skírteininu fyrir ökutæki, sem að öllu jöfnu eru í einu aðildarríki en koma inn á yfirráðasvæði annars aðildarríkis, getur tekið gildi með samkomulagi milli landsskrifstofa bifreiðatrýgginga, sem felur í sér að hver landsskrifstofa ábyrgist bætur í samræmi við ákvæði landslaga vegna tjóns eða áverka, sem veita rétt til bóta, og eitt af þessum ökutækjum veldur, hvort sem það er tryggt eða ótryggt, á yfirráðasvæði þess.
- 8) Í þessu samkomulagi um ábyrgð er gengið út frá því að öll vélknúin ökutæki í Bandalaginu á ferð á yfirráðasvæði Bandalagsins séu vátryggð. Landslög í hverju aðildarríki skulu því kveða á um skyldutryggingu ökutækja vegna ábyrgðartrygginga og skal slík vátrygging gilda á öllu yfirráðasvæði Bandalagsins.
- 9) Hægt er að rýmka gildissvið kerfisins, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, og láta það taka til ökutækja sem venjulega eru á yfirráðasvæði þriðja lands þar sem landsskrifstofur aðildarríkjanna hafa komist að svipuðu samkomulagi.
- 10) Hvert aðildarríki á að geta fengið undanþágu frá þeirri almennu skyldu að skyldutrygging skuli gilda um ökutæki í eigu tiltekinna einstaklinga eða lögaðila, opinberra aðila eða einkaaðila. Að því er varðar slys sem slík ökutæki valda skal aðildarríki, sem veitir slíka undanþágu, tilnefna yfirvald eða stofnun sem sér um að bæta skaða fórnarlamba slysa í öðru aðildarríki. Gripið skal til aðgerða til þess að tryggja að tilhlýðilegar bætur séu greiddar, ekki eingöngu til þeirra sem verða fyrir slysum af völdum þessara ökutækja heldur einnig til þeirra sem verða fyrir slysum í aðildarríkinu þar sem ökutækið er að öllu jöfnu, hvort heldur þeir eru búsettir á yfirráðasvæði þess eða ekki. Enn fremur skulu aðildarríki tryggja að skrá yfir aðila, sem eru undanþegnir lögboðnum tryggingum, og yfirvöld eða stofnanir, sem bera ábyrgð á bótum til fórnarlamba slysa af völdum slíkra ökutækja, sé send framkvæmdastjórninni til birtingar.
- 11) Hvert aðildarríki skal geta fengið undanþágu frá þeirri almennu skyldu að skyldutrygging skuli gilda um tilteknar gerðir ökutækja eða tilteknar gerðir ökutækja sem merkt eru með sérstakri númeraplötu. Í slíku tilvik er hinum aðildarríkjunum heimilt að krefjast græns skírteinis, sem er í gildi, eða landamæravátryggingaskírteinis við komu á yfirráðasvæði þeirra til þess að tryggja að þeim sem lenda í slysum séu veittar bætur vegna allra slysa sem þessi ökutæki gætu verið völd að á yfirráðasvæðum þeirra. Á hinn bóginn þýðir afnám landamæraeftirlits innan Bandalagsins að ekki er mögulegt að tryggja að ökutæki, sem fara yfir landamæri, séu tryggð og þess vegna er ekki hægt að ábyrgjast bætur til þeirra sem verða fyrir slysum sem verða í útlöndum. Enn fremur skal gripið til aðgerða til að tryggja að tilhlýðilegar bætur séu veittar fórnarlömbum slysa af völdum þessara ökutækja, ekki aðeins í útlöndum heldur einnig í aðildarríkinu þar sem ökutækið er að öllu jöfnu. Í þessu skyni skulu aðildarríki fara með fórnarlömb slysa af völdum þessara ökutækja á sama hátt og fórnarlömb slysa af völdum ótryggðra ökutækja. Bætur til fórnarlamba slysa af völdum ótryggðra ökutækja skulu greiddar af tjónauppgjörstofnun í því aðildarríki þar sem slysið varð. Þegar greiðslur fara fram til fórnarlamba slysa af völdum ökutækja, sem falla undir þessa undanþágu, skal tjónauppgjörstofnunin eiga kröfu á stofnunina í því aðildarríki þar sem ökutækið er að öllu jöfnu. Eftir tiltekið tímabil, sem þarf til að innleiða og beita þessum undanþágumöguleika, og með tilliti til fenginnar reynslu af því, skal framkvæmdastjórnin leggja fram tillögur um endurnýjun eða niðurfellingu hans, þegar við á.
- 12) Skuldbindingar aðildarríkjanna um að ábyrgjast tryggingavernd, a.m.k. að því er varðar tilteknar lágmarksfjárhæðir, er mikilvægur þáttur í því að tryggja vernd fórnarlamba slysa. Reikna skal lágmarksfjárhæð slysatryggingar þannig að öllum þeim sem verða fyrir alvarlegu líkamstjóni séu tryggðar fullar og sanngjarnar bætur en um leið skal taka tillit til lágrar tíðni slysa þar sem fórnarlömb eru nokkur í einu og fárra slysa þar sem nokkur fórnarlömb verða fyrir alvarlegum meiðslum þegar um er að ræða einn og sama atburðinn. Veita skal lágmarksstryggingarfjárhæð fyrir hvert fórnarlamb eða hverja bótakröfu. Með það í huga að auðvelda að þessar lágmarksfjárhæðir verði teknar upp skal fastsetja aðlögunartímabil. Þó skal kveðið á um styttra tímabil en aðlögunartímabilið og skulu aðildarríkin á þeim tímabilum hækka þessar fjárhæðir í a.m.k. helming þeirra bóta sem kveðið er á um.

- 13) Í því skyni að tryggja að lágmarkstryggingarfjárhæð rýrni ekki með tímanum skal sett ákvæði um reglubundna endurskoðun sem miðast við evrópska vísitölu neysluverðs (EICP), sem Hagstofa Evrópubandalaganna birtir, eins og kveðið er á um í reglugerð ráðsins (EB) nr. 2494/95 frá 23. október 1995 um samræmdar vísitölur neysluverðs⁽⁹⁾. Einnig skal mæla fyrir um reglur um málsmeðferð fyrir slíka endurskoðun.
- 14) Nauðsynlegt er að kveðið sé á um stofnun sem tryggir að fórnarlamb fái bætur ef ökutækið sem veldur slysinu er ótryggt eða óþekkt. Mikilvægt er að fórnarlamb í þess háttar slysi geti snúið sér beint til þeirrar stofnunar sem fyrsta tengiliðar. Aðildarríkin skulu þó eiga kost á að beita tilteknum, takmörkuðum undanþágum að því er varðar bótagreiðslur stofnunarinnar og mæla fyrir um að heimilt sé að takmarka eða útiloka bætur fyrir munatjón vegna óþekkts ökutækis, með tilliti til hættu á svikum.
- 15) Það þjónar hagsmunum fórnarlamba að áhrif tiltekinnar undanþáguákvæða séu takmörkuð við tengslin milli váttryggjandans og aðilans sem ber ábyrgð á slysinu. Ef um er að ræða ökutæki sem hefur verið stolið eða rænt geta aðildarríki þó ákveðið að framangreind stofnun greiði bæturnar.
- 16) Til þess að létta fjárhagsbyrði stofnunarinnar geta aðildarríki kveðið á um tiltekna sjálfsábyrgð þar sem stofnunin greiðir bætur fyrir munatjón sem ótryggð ökutæki eru völd að, eða ef því er að skipta, ökutæki sem hefur verið stolið eða rænt.
- 17) Sá möguleiki að takmarka eða útiloka réttmætar bætur til handa tjónþolum á þeim grundvelli að ökutækið sé óþekkt skal ekki gilda ef stofnunin hefur greitt bætur vegna verulegs líkamstjóns til einhvers fórnarlamb slyss þar sem munatjón varð. Aðildarríki geta kveðið á um sjálfsábyrgð þess sem fyrir munatjóninu varð upp að því marki sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun. Ákvarða skal í landslöggiöf eða stjórnslufyrirmælum aðildarríkisins þar sem slysið verður við hvaða aðstæður líkamstjón telst verulegt. Þegar þessar aðstæður eru ákvarðaðar getur aðildarríki m.a. tekið tillit til þess hvort þörf hafi verið á aðhlyningu á sjúkrahúsi vegna áverkans.
- 18) Ef um er að ræða slys af völdum ótryggðs ökutækis er stofnunin, sem greiðir fórnarlömbum slyssins bætur af völdum ótryggðs eða óþekkts ökutækis, í betri stöðu en fórnarlambið til að höfða mál gegn hinum skaðabótaskylda aðila. Því skal kveðið á um að sú stofnun geti ekki gert kröfu um að fórnarlambið, eigi það að fá bætur, sýni fram á að sá skaðabótaskyldi geti ekki greitt eða neiti að greiða.
- 19) Ef upp kemur ágreiningur milli fyrrnefndrar stofnunar og váttryggjanda, sem veitir ábyrgðartryggingu, um hvor aðilinn eigi að greiða fórnarlambi slyss bætur, skulu aðildarríki tryggja, til að koma í veg fyrir tafir á bótagreiðslu til tjónþola, að annar hvor þessara aðila sé tilgreindur sem sá sem fyrst skal greiða bæturnar meðan beðið er eftir niðurstöðu.
- 20) Tryggja skal sambærilega meðferð fyrir fórnarlömb í slysi sem vélknúð ökutæki veldur, án tillits til þess hvar í Bandalaginu slysið á sér stað.
- 21) Aðstandendur váttryggingartaka, ökumanns eða annars aðila, sem ber skaðabótaábyrgð, skulu fá sambærilega vernd og aðrir þriðju aðilar njóta að því er varðar líkamstjón.
- 22) Líkamstjón og munatjón, sem gangandi vegfarendur, hjólreiðamenn eða aðrir vegfarendur, sem nota ekki vélknúin ökutæki, verða fyrir og eru oftast veikasti hlekkurinn í slysi, skulu njóta verndar lögbundinnar tryggingar þess ökutækis sem á hlut að máli í slysinu ef viðkomandi eiga rétt á bótum samkvæmt landsbundnum einkamálarétti. Þetta ákvæði hefur ekki áhrif á einkaréttarábyrgð eða skaðabótastig að því er varðar tiltekið slys samkvæmt landsbundinni löggjöf.
- 23) Það að tryggingaverndin nær til allra farþega í ökutækinu er mikilvægur árangur sem náðst hefur með gildandi löggjöf. Þessu markmiði yrði stefnt í hættu ef landslöggiöf eða eitthvert sammingsákvæði í váttryggingarsamningi undanskildi farþega frá tryggingavernd sökum þess að þeir vissu, eða hefðu átt að vita, að ökumaður ökutækisins hefði verið undir áhrifum áfengis eða einhvers annars vímuefna þegar slysið varð. Farþeginn er yfirleitt ekki í aðstöðu til að meta rétt í hve mikilli vímu ökumaðurinn er. Því markmiði að aftra einstaklingum frá því að aka undir áhrifum vímuefna verður ekki náð með því að minnka tryggingavernd farþega sem eru fórnarlömb slysa af völdum vélknúinna ökutækja. Trygging þessara farþega, samkvæmt lögbundinni tryggingu vélknúinna ökutækja, hefur ekki áhrif á skuldbindingu, sem þeir gætu stofnað til samkvæmt gildandi landslöggiöf, eða á skaðabótastig í tilteknu slysi.
- 24) Allar lögboðnar ökutækjatrýggingar skulu gilda á öllu yfirráðsvæði Bandalagsins.

⁽⁹⁾ Stjtið. EB L 257, 27.10.1995, bls. 1.

- 25) Sum váttryggingafélög fella inn í váttryggingarsamninga sína ákvæði þess efnis að samningurinn falli úr gildi ef ökutækið er utan aðildarríkisins þar sem ökutækið er skráð um lengri tíma en tiltekið er. Þessi venja stríðir gegn meginreglunni sem sett er fram í þessari tilskipun en samkvæmt henni skal lögboðin ökutækjatrýgging ná til alls yfirráðasvæðis Bandalagsins á grundvelli eins iðgjalds. Það skal því tilgreint sérstaklega að tryggingaverndin skuli gilda allan samningstímamann óháð því hvort ökutækið er um kyrrt í öðru aðildarríki í tiltekinn tíma, með fyrirvara um skuldbindingar samkvæmt landsbundinni löggjöf í aðildarríkinu að því er varðar skráningu ökutækja.
- 26) Í þágu váttryggingartaka skulu allir váttryggingarsamningar tryggja, fyrir eingreiðslu-iðgjald í hverju aðildarríki, þá tryggingu sem krafist er samkvæmt lögum aðildarríkisins þar sem ökutækið er að jafnaði, ef sú trygging er hærrí.
- 27) Gera skal ráðstafanir til að auðvelda það að fá tryggingu fyrir ökutæki sem eru flutt frá einu aðildarríki inn til annars, jafnvel þótt ökutækið sé ekki skráð í viðtökuaðildarríkinu. Gefa skal kost á bráðabirgðaundanþágu frá almennu reglunni sem ákvarðar í hvaða aðildarríki áhættan liggur. Í 30 daga frá þeim degi sem ökutækið er afhent, er tiltækt eða sent til kaupandans skal litið svo á að viðtökuaðildarríkið sé það aðildarríki þar sem áhættan liggur.
- 28) Sérhverjum einstaklingi, sem óskar eftir því að gera nýjan samning um ökutækjatrýggingu við annan váttryggjanda, skal vera í aðstöðu til að færa sönnur á slysa- og bótasögu sína samkvæmt gamla samningnum. Váttryggingartakinn skal eiga rétt á því að fara hvenær sem er fram á yfirlýsingu varðandi kröfur, eða að engar kröfur hafi komið fram, í tengslum við ökutækið eða ökutækin, sem váttryggingarsamningurinn nær til, a.m.k. fimm næstliðin ár sem samningsbundin tengsl hafa varað. Váttryggingafélagið eða annar aðili, sem aðildarríki kann að hafa tilnefnt til að veita lögboðna tryggingu eða til að gefa slíkar yfirlýsingar, skal gefa váttryggingartaka slíka yfirlýsingu innan 15 daga frá því að beiðni berst.
- 29) Til að tryggja fórnarlömbum úr slysum á vélknúnum ökutækjum tilhlýðilega vernd skulu aðildarríki ekki heimila váttryggingafélögum að reiða sig á sjálfsábyrgð gagnvart tjónþola.
- 30) Rétturinn til að skírskota til váttryggingasamningsins og gera beina kröfu á váttryggingafélagið er afar mikilvægur í tengslum við vernd fórnarlamba í slysum sem vélknúð ökutæki veldur. Til að auðvelda skilvirkt og skjótt tjónauppgjör og forðast eins og unnt er kostnaðarsaman málarekstur skal fórnarlömbum úr hvers konar slysi vélknúinna ökutækja veittur réttur til að beina kröfum sínum beint til váttryggingafélagsins sem aðilinn, sem er valdur að slysinu, er ábyrgðartryggður hjá.
- 31) Til að ná fram fullnægjandi vernd fyrir fórnarlömb slysa sem vélknúin ökutæki valda skal rýmka málsmeðferðin um „rökstutt boð“ þannig að hún ná til allra slysa vélknúinna ökutækja. Þessi sama málsmeðferð skal einnig gilda að breyttu breytanda ef farið er með slysið samkvæmt kerfi landsskrifstofa bifreiðatrýgginga.
- 32) Samkvæmt 2. mgr. 11. gr., sem túlkuð er í tengslum við b-lið 1. mgr. 9. gr. reglugerðar ráðsins (EB) nr. 44/2001 frá 22. desember 2000 um lögsögu, og um að viðurkenna og fylgja eftir dómum í einkamálum, ⁽¹⁰⁾ geta tjónþolar höfðað mál á sviði einkaréttar gegn váttryggjanda í því aðildarríki þar sem þeir eru með lögheimili.
- 33) Fyrirkomulagið á skrifstofum vegna græna skírteinisins tryggir að skjótt tjónauppgjör geti farið fram í búsetulandi tjónþola, jafnvel þótt hinn aðilinn sé frá öðru landi í Evrópu.
- 34) Aðilum, sem hljóta áverka eða verða fyrir tjóni vegna slysa, sem vélknúin ökutæki valda, og sem falla undir gildissvið þessarar tilskipunar og sem eiga sér stað í öðru ríki en þar sem þeir hafa búsetu, skal vera heimilt að gera kröfu í aðildarríkinu, þar sem þeir hafa búsetu, á hendur tjónauppgjörfulltrúa sem er tilnefndur þar af váttryggingafélagi aðilans sem ber ábyrgð á slysinu. Þessi lausn fæli í sér að farið yrði með tjón, sem tjónþolar verða fyrir utan aðildarríkisins, þar sem þeir hafa búsetu, samkvæmt málsmeðferð sem þeim er kunn.
- 35) Það fyrirkomulag að hafa tjónauppgjörfulltrúa í aðildarríkinu þar sem tjónþoli hefur búsetu, hefur hvorki áhrif á það hvaða efnisrétti skuli beita í hverju einstöku tilviki né áhrif á lögsögu.
- 36) Það, að tjónþoli skuli eiga rétt til að beina kröfu sinni beint til váttryggingafélagsins, er rökrétt viðbót við að tilnefna slíka fulltrúa og bætur auk þess lagalega stöðu tjónþola vegna slyss af völdum vélknúinna ökutækja sem eiga sér stað utan aðildarríkisins þar sem þeir er búsettir.
- 37) Kveðið skal á um að aðildarríkið, þar sem váttryggingafélagið hefur starfsleyfi, geri kröfu um að það félag tilnefni tjónauppgjörfulltrúa, sem búsettir eru, eða hafa staðfestu, í hinum aðildarríkjunum og skulu þeir safna öllum nauðsynlegum upplýsingum í tengslum við kröfur vegna slíkra slysa og gera viðeigandi ráðstafanir til að gera upp kröfur fyrir hönd váttryggingafélagsins og á kostnað þess, þar á meðal greiða skaðabætur. Tjónauppgjörfulltrúar skulu hafa umboð til að koma fram fyrir hönd váttryggingafélagsins gagnvart fólki sem orðið hefur fyrir tjóni vegna slíkra slysa, auk þess að koma fram fyrir hönd þess frammi fyrir innlendum yfirvöldum, þar á meðal dómstólum þegar þess gerist þörf, svo fremi það samræmist reglum alþjóðlegs einkamálaréttar um val á lögsögu.

⁽¹⁰⁾ Stjtið. EB L 12, 16.1.2001, bls. 1.

- 38) Starfsemi tjónauppgjörfulltrúa er ekki nægilegur grundvöllur til að kveða á um lögsögu dómstóla í aðildarríkinu, þar sem tjónþoli er búsettur, ef reglur alþjóðlegs einkamálaréttar um val á lögsögu kveða ekki á um það.
- 39) Tilnefning fulltrúa, sem annast uppgjör bótakrafna, skal vera eitt af skilyrðunum fyrir því að hefja og stunda váttryggingastarfsemi þá sem talin er upp í 10. flokki A-liðar í viðaukanum við fyrstu tilskipun ráðsins 73/239/EBE frá 24. júlí 1973 um samræmingu á lögum og stjórnsýslufyrirmælum til að hefja og reka starfsemi á sviði frumtrygginga annarra en líftrygginga⁽¹⁾, að undanskilinni ábyrgð vegna flutninga. Þetta skilyrði skal því uppfyllt með einu opinberu leyfi, sem yfirvöld í aðildarríkinu, þar sem váttryggingafélagið hefur aðalskrifstofu, gefa út, eins og tilgreint er í II. bálki tilskipunar ráðsins 92/49/EBE frá 18. júní 1992 um samræmingu á lögum og stjórnsýslufyrirmælum varðandi frumtryggingar, aðrar en líftryggingar, og um breytingu á tilskipunum 73/239/EBE og 88/357/EBE (þriðja tilskipunin um skaðatryggingar)⁽²⁾. Þetta skilyrði skal einnig gilda um váttryggingafélög sem hafa aðalskrifstofu utan Bandalagsins og hafa tryggt sér leyfi sem heimilar þeim að hefja váttryggingastarfsemi í aðildarríki Bandalagsins.
- 40) Auk þess að tryggja að váttryggingafélagið hafi fulltrúa í ríkinu þar sem tjónþoli er búsettur, er rétt að tryggja tjónþola þann rétt að krafa verði gerð upp eins skjótt og auðið er. Því er nauðsynlegt, ef váttryggingafélagið eða fulltrúi þess skyldu bregðast þeirri skyldu sinni að bjóða skaðabætur innan viðunandi frests, að í landslögum séu viðeigandi skilvirk og kerfisbundin stjórnsýsluviðurlög, fjárhagsleg eða jafngild, svo sem fyrirmæli ásamt stjórnsýslusektum, reglubundin skýrslugjöf til eftirlitsyrivalda, vettvangseftirlit, birting í innlendu lögbirtingablaði og í dagblöðum, afturköllun á starfsemi félagsins (bann við gerð nýrra samninga í tiltekinn tíma), tilnefning sérstaks fulltrúa eftirlitsyrivalda sem sannreynir að reksturinn sé í samræmi við váttryggingalög, afturköllun starfsleyfis eða viðurlög gagnvart stjórnendum og forstöðumönnum. Þetta skal ekki að hafa áhrif á beitingu neinna annarra ráðstafana, einkum samkvæmt lögum sem gilda um eftirlitsmál, sem kunna að teljast við hæfi. Til þess að váttryggingafélagið geti lagt fram rökstutt bótatilboð innan tilskilins frests er það þó skilyrði að ekki leiki vafi á bótaábyrgð vegna tjónsins og/eða áverkans. Rökstutt bótatilboð skal vera skriflegt og í því tilgreindur grundvöllur mats á bótaábyrgð og tjóni.
- 41) Auk þessara viðurlaga er rétt að kveða á um að vextir skuli greiddast ofan á bótafjárhæð sem váttryggingafélag býður eða dómstóll dæmir tjónþola hafi tilboð um bætur ekki verið lagt fram innan tilskilins frests. Ef landsbundnar reglur aðildarríkja taka til kröfu um dráttarvexti er heimilt að beita því ákvæði með tilvísun til þeirra reglna.
- 42) Tjónþolar, sem hafa orðið fyrir tjóni eða áverka í slysum, sem hljóttast af notkun vélknúinna ökutækja, eiga stundum erfitt með að fá gefið upp nafn váttryggingafélagsins sem viðkomandi ökutæki eru ábyrgðartryggð hjá.
- 43) Aðildarríki skulu koma á fót upplýsingamiðstöðvum í þágu þessara tjónþola til að tryggja að slíkar upplýsingar, að því er varðar öll slys þar sem vélknúin ökutæki koma við sögu, séu veittar eins skjótt og auðið er. Í þessum upplýsingamiðstöðvum skulu tjónþolar einnig geta nálgast upplýsingar um tjónauppgjörfulltrúa. Nauðsynlegt er að slíkar miðstöðvar hafi með sér samstarf og veiti skjót svör við beiðnum um upplýsingar um tjónauppgjörfulltrúa frá miðstöðvum í öðrum aðildarríkjum. Rétt er að slíkar miðstöðvar safni upplýsingum um það hvenær tryggingavernd rennur út í raun en ekki um það hvenær upprunalegum gildistíma tryggingarskírteinisins lýkur ef samninginn má endurnýja með því að segja honum ekki upp.
- 44) Setja skal sérákvæði um ökutæki (svo sem ökutæki í eigu hins opinbera eða hers) sem undanþágur frá ábyrgðartryggingarskyldu gilda um.
- 45) Ef lögmætir hagsmunir tjónþola felast í því að honum séu gefnar upplýsingar um eiganda ökutækisins, hver ekur því að jafnaði eða er skráður umráðamaður þess, t.d. ef hann getur einungis fengið bætur frá þessum mönnum vegna þess að ökutækið er ekki tryggt á viðeigandi hátt eða ef tjón nemur meiru en váttryggingarfjárhæð, ber einnig að veita þessar upplýsingar.
- 46) Tilteknar upplýsingar, svo sem nafn og heimilisfang eiganda eða þess sem ekur ökutækinu að jafnaði og númer váttryggingarskírteinis eða skráningarnúmer ökutækisins, eru persónuupplýsingar í skilningi tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 95/46/EB frá 24. október 1995 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga⁽³⁾. Vinnsla slíkra gagna verður því, með skírskotun til þessarar tilskipunar, að vera í samræmi við landsbundnar ráðstafanir sem gerðar eru samkvæmt tilskipun 95/46/EB. Nafn og heimilisfang þess sem ekur ökutækinu að jafnaði skal því einungis látið uppi að kveðið sé á um slíkt í landsbundinni löggjöf.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 228, 16.8.1973, bls. 3.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 228, 11.8.1992, bls. 1.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 281, 23.11.1995, bls. 31.

- 47) Til að tryggja að tjónþoli verði ekki af þeim bótum sem hann á rétt á er nauðsynlegt að tjónþoli geti leitað til tjónauppgjörstofnunar ef váttryggingafélagið hefur ekki tilnefnt fulltrúa eða er augljóslega að tefja uppgjör kröfu eða ef ekki er vitað hvert váttryggingafélagið er. Íhlutun tjónauppgjörstofnunar skal takmarkast við örfá, einstök tilvik þar sem váttryggingafélag hefur ekki rækt skyldur sínar þrátt fyrir áhrif af hugsanlegri beitingu viðurlaga.
- 48) Hlutverk tjónauppgjörstofnunar er einungis að gera upp bótakröfur vegna hvers kyns tjóns eða áverka sem tjónþoli verður fyrir þegar ekki leikur vafi á ábyrgð og því skal tjónauppgjörstofnun takmarka starfsemi sína við að ganga úr skugga um að bætur hafi verið boðnar innan þeirra tímamarka og í samræmi við málsmeðferð sem mælt hefur verið fyrir um, án þess að meta málsatvik.
- 49) Lögpersónur, sem samkvæmt lögum ganga inn í kröfu tjónþola gegn þeim sem ber ábyrgð á slysinu eða váttryggingafélagi hans (s.s. önnur váttryggingafélög eða tryggingastofnanir), skulu ekki eiga rétt á að gera samsvarandi kröfu á tjónauppgjörstofnun.
- 50) Tjónauppgjörstofnun skal eiga rétt á að ganga inn í kröfu að því marki sem hún hefur bætt tjónþola tjónið. Til að auðvelda tjónauppgjörstofnun að fylgja eftir kröfu sinni á hendur váttryggingafélagi, sem hefur ekki tilnefnt tjónauppgjörfulltrúa eða er augljóslega að tefja uppgjör kröfu, skal sá aðili sem greiðir bætur í ríki tjónþola einnig sjálfkrafa öðlast rétt á endurgreiðslu með því að ganga inn í kröfu tjónþola á hendur tilsvarendi aðila í ríkinu þar sem váttryggingafélagið hefur aðsetur. Þessi stofnun er í bestri aðstöðu til að höfða mál vegna endurkröfu á hendur váttryggingafélaginu.
- 51) Jafnvel þótt aðildarríkin geti séð til þess að krafa á hendur tjónauppgjörstofnun skuli vera til vara skal ekki skylda tjónþola til að leggja fram kröfu á hendur þeim sem ber ábyrgð á slysinu áður en hann gerir kröfu á hendur tjónauppgjörstofnun. Staða tjónþola í því tilviki skal ekki vera lakari en þegar um er að ræða kröfu gegn ábyrgðarsjóði.
- 52) Þetta kerfi má gera starfhæft með samningi milli tjónauppgjörstofnana, sem aðildarríkin koma á fót eða samþykkja, þar sem starfsemi þeirra og skyldur og málsmeðferð við endurgreiðslu er skilgreind.
- 53) Ef ómögulegt reynist að komast að því hver váttryggjandi ökutækis er skal kveðið á um að sá sem að lokum á að reiða fram fjárhæðina, sem tjónþoli fær í skaðabætur, sé ábyrgðarsjóðurinn sem kveðið er á um í þessu skyni
- og sem er í aðildarríkinu þar sem hið ótryggða ökutæki sem olli slysinu er að öllu jöfnu. Ef ómögulegt reynist að bera kennsl á ökutækið skal kveðið á um að sá sem að lokum á að reiða fram fjárhæðina sé ábyrgðarsjóðurinn, sem kveðið er á um í þessu skyni, í aðildarríkinu þar sem slysið átti sér stað.
- 54) Þessi tilskipun skal ekki hafa áhrif á skuldbindingar aðildarríkjanna varðandi fresti til að taka upp í landslög og beita tilskipununum sem eru tilgreindar í B-hluta I. viðauka,

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. KAFLI

ALMENN ÁKVÆÐI

1. gr.

Skilgreiningar

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

1. „ökutæki“: vélknúð ökutæki til aksturs á landi, sem ekki rennur á spori, og tengivagnar, tengdir sem ótengdir,
2. „tjónþoli“: hver sá sem á rétt á bótum vegna tjóns sem hlýst af notkun ökutækja,
3. „landsskrifstofa alþjóðlegra bifreiðatrygginga“: samtök váttryggingaraðila sem stofnuð eru samkvæmt tilmælum nr. 5, frá 25. janúar 1949, frá undirnefnd um vegflutninga, í innanlandsflutningsnefnd Efnahagsnefndar Sameinuðu þjóðanna fyrir Evrópu og sem taka til váttryggingarfyrirtækja sem hafa fengið starfsleyfi í viðkomandi ríki til að hafa með höndum váttryggingargreinina „ábyrgðartryggingar ökutækja“,
4. „landsvæðið þar sem ökutækið er að öllu jöfnu“:
  - a) yfirráðasvæði þess ríkis þaðan sem skráningamerkið á ökutækinu er, óháð því hvort merkið er varanlegt, til bráðabirgða, eða,
  - b) yfirráðasvæði ríkisins þar sem skírteinið eða merkið er gefið út, þegar svo háttar til að tiltekin tegund ökutækja er ekki skráningarskyld heldur er ökutækið með váttryggingarplötu eða annað merki til aðgreiningar sem er sambærilegt skrásetningarnúmeri, eða
  - c) yfirráðasvæði þar sem umráðamaður ökutækis hefur fast aðsetur, þegar svo háttar til að hvorki er farið fram á skráningarnúmer né váttryggingarplötu eða aðgreinandi merki fyrir tilteknar tegundir ökutækja, eða

- d) í þeim tilvikum að ökutæki er ekki með neitt skráningarmarki eða er með skráningarmarki, sem samsvarar ekki eða samsvarar ekki lengur ökutækinu sem lent hefur í slysi, yferráðasvæði ríkisins þar sem slysið varð þegar um er að ræða uppgjör bótakröfu eins og kveðið er á um í fyrsta undirlið a-liðar 2. gr.eða í 10. gr.,
5. „grænt skirteini“: alþjóðlegt váttryggingarskirteini sem gefið er út í nafni landsskrifstofu alþjóðlegra bifreiðatrygginga samkvæmt tilmælum nr. 5 frá 25. janúar 1949 frá undirnefnd um vegflutninga, í innanlandsflutningsnefnd Efnahagsnefndar Sameinuðu þjóðanna fyrir Evrópu.
6. „váttryggingafélag“: félag sem fengið hefur starfsleyfi yfirvalda í samræmi við 6. gr. eða 2. mgr. 23. gr. tilskipunar 73/239/EBE,
7. „starfsstöð“: aðalstöðvar, útibú eða umboð félags, eins og það er skilgreint í c-lið 2. gr. í annarri tilskipun ráðsins 88/357/EBE frá 22. júní 1988 um samræmingu á lögum og stjórnarsýslufyrirmælum á sviði frumtrygginga, annarra en líftrygginga, um að greiða fyrir því að réttur til að stunda þjónustustarfsemi sé nýttur ⁽¹⁴⁾.

2. gr.

Gildissvið

Fyrir ökutæki á yferráðasvæði aðildarríkis, skulu ákvæði 4., 6., 7. og 8. gr. gilda:

- a) þegar samningur hefur verið gerður milli landsskrifstofanna þar sem kveðið er á um að hver skrifstofa ábyrgist tjónsuppgjör samkvæmt ákvæðum laga þess aðildarríkis um lögmælt ábyrgðartryggingu, vegna slysa sem verða á yferráðasvæði þess og rekja má til ökutækja, trygðra sem ótrygðra, sem að jafnaði eru á yferráðasvæði annars aðildarríkis,
- b) frá þeim degi er framkvæmdastjórnin ákveður, eftir að hún hefur gengið úr skugga um, í náninni samvinnu við aðildarríki, að samningurinn hafi verið gerður,
- c) meðan samningurinn er í gildi.

3. gr.

Lögboðin trygging ökutækja

Sérhvert aðildarríki skal gera allar nauðsynlegar ráðstafanir, samanber þó 5. gr., til þess að sá sem ábyrgð ber á ökutæki og

notkun þess og að það er öllu jöfnu á yferráðasvæði þess ríkis, hafi váttryggingu.

Á grundvelli þeirra ráðstafana sem um getur í fyrstu málsgrein ákvarðast hvaða tjón það eru sem váttryggingin tekur til sem og skilmálar hennar og skilyrði.

Aðildarríki skulu gera viðeigandi ráðstafanir til að váttryggingarsamningurinn taki einnig til:

- a) tjóns, sem verður í öðrum aðildarríkjum, og gildi lög þess ríkis,
- b) tjóns, sem þegar aðildarríkja geta orðið fyrir á leiðinni milli tveggja svæða þar sem lög og reglur Efnahagsbandalagsins ríkja, í því tilviki að engin landsskrifstofa alþjóðlegra bifreiðatrygginga beri ábyrgð á svæði því sem farið er yfir. Þegar svo háttar er tryggt gegn tjóni samkvæmt lögum viðkomandi ríkis um váttryggingarskylduna sem gildir í aðildarríki því þar sem ökutækið er að öllu jöfnu.

Skylt er að váttrygging skv. 1. mgr. taki bæði til líkamstjóns og munatjóns.

4. gr.

Eftirlit með tryggingu

Aðildarríki skulu láta vera að hafa eftirlit með ábyrgðartryggingu ökutækja sem að öllu jöfnu eru staðsett á yferráðasvæði annars aðildarríkis og ökutækja sem eru að öllu jöfnu á yferráðasvæði þriðja lands þegar þau koma inn á yferráðasvæði þeirra frá yferráðasvæði annars aðildarríkis. Þau geta þó haft ókerfisbundið eftirlit með tryggingum að því tilskildu að það feli ekki í sér mismunun og að það fari fram sem liður í eftirliti sem miðar ekki eingöngu að því að staðfesta að tryggingar séu fyrir hendi.

5. gr.

Undanþága frá skuldbindingu að því er varðar lögboðna tryggingu ökutækja

1. Aðildarríki geta vikið frá ákvæðum 3. gr. þegar um er að ræða tiltekna einstaklinga og lögaðila, opinbera aðila eða einkaaðila sem viðkomandi aðildarríki skulu gera lista yfir og senda hinum aðildarríkjunum og framkvæmdastjórn.

Aðildarríki, sem veitir slíka undanþágu, skal gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að bætur séu greiddar vegna hvers konar tjóns eða áverka sem verða á yferráðasvæði þess og á yferráðasvæði annarra aðildarríkja af völdum ökutækja sem eru í eigu þessara aðila.

⁽¹⁴⁾ Stjtið. EB L 172, 4.7.1988, bls. 1.

Það tilnefnir einnig yfirvald eða stofnun í ríkinu, þar sem tjón verður, sem sér um að gera upp tjón við tjónþola samkvæmt lögum þess ríkis, þegar svo háttar að ekki er hægt að beita þeirri málsmeðferð er segir í a-lið 2. gr.

Það skal senda framkvæmdastjórninni skrá yfir aðila sem eru undanþegnir lögboðnum tryggingum og hvaða yfirvöld eða stofnanir eru ábyrgar fyrir bótum.

Framkvæmdastjórnin skal birta skrána.

2. Aðildarríki geta vikið frá ákvæðum 3. gr. þegar um er að ræða tilteknar tegundir ökutækja eða ökutæki sem merkt eru með sérstakri plötu sem viðkomandi ríki gerir skrá yfir og sendir hinum aðildarríkjunum og framkvæmdastjórn.

Í því tilviki skulu aðildarríkin tryggja að farið sé eins með ökutæki, sem getið er í fyrstu málsgrein, og ökutæki sem ekki uppfylla skyldutrygginguna sem kveðið er á um í 3. gr.

Tjónauppgjörstofnun þess aðildarríkis þar sem slysið varð skal þá eiga kröfu á hendur ábyrgðarsjóðnum í aðildarríkinu þar sem ökutækið er að öllu jöfnu.

Frá 11. júní 2010 skulu aðildarríkin senda framkvæmdastjórninni skýrslu um framkvæmd og hagnýta beitingu þessarar málsgreinar.

Framkvæmdastjórnin skal, þegar hún hefur lokið athugun á þessum skýrslum, leggja fram tillögur um endurnýjun eða niðurfellingu á þessari undanþágu, eftir því sem við á.

6. gr.

Landsskrifstofur bifreiðatrygginga

Hvert aðildarríki skal sjá til þess, þegar ökutæki, sem að öllu jöfnu er í öðru aðildarríki, veldur slysi á yfirráðasvæði þess, að landsskrifstofa bifreiðatrygginga afli sér upplýsinga, samanber þó a-lið 2. gr., um:

- a) það svæði þar sem ökutæki er að jafnaði og um skrásetningarnúmer þess, ef eitthvert er,
- b) að svo miklu leyti sem það er hægt, upplýsinga um váttryggingu ökutækisins sem yfirleitt er að finna í græna skírteininu, sem umráðamaður ökutækisins hefur í sínum vörslum, og að því marki sem aðildarríki, þar sem ökutæki er að öllu jöfnu staðsett, fer fram á þessar upplýsingar.

Aðildarríki sjái enn fremur um að landsskrifstofan sendi allar upplýsingar sem um getur í a- og b-lið til landsskrifstofu bifreiðatrygginga þess ríkis þar sem ökutækið er að öllu jöfnu í notkun.

2. KAFLI

ÁKVÆÐI UM ÖKUTÆKI SEM ERU AÐ ÖLLU JÖFNU Á YFIRRÁÐASVÆÐI ÞRIÐJA LANDS

7. gr.

Landsbundnar ráðstafanir um ökutæki sem eru að öllu jöfnu á yfirráðasvæði þriðja lands

Hvert aðildarríki skal gera allar viðeigandi ráðstafanir til að ökutæki, sem að jafnaði eru á yfirráðasvæði ríkis utan Bandalagsins og koma inn á yfirráðasvæði þar sem sáttmálinn er í gildi, verði ekki notuð þar nema váttryggt hafi verið gegn tjónum eða slysum, sem þau kunna að hafa í för með sér, alls staðar þar sem sáttmálinn gildir samkvæmt ákvæðum í landslögum hlutaðeigandi ríkis um lögboðna ábyrgðartryggingu vegna notkunar ökutækja.

8. gr.

Gögn um ökutæki sem eru að öllu jöfnu á yfirráðasvæði þriðja lands

1. Ökutækjum, sem að öllu jöfnu eru á yfirráðasvæði þriðja lands, verður að fylgja annaðhvort grænt skírteini eða vottorð um landamæraváttryggingu, sem sýnir að þau séu váttryggt í samræmi við 7. gr., til þess að unnt sé að fara með þau inn á yfirráðasvæði ríkja þar sem stofnsáttmáli Efnahagsbandalagsins er í gildi.

Þó skal fara með ökutæki, sem að jafnaði er í þriðja landi, eins og ökutæki sem að öllu jöfnu er í notkun innan Bandalagsins þegar landsskrifstofur bifreiðatrygginga allra ríkjanna ábyrgjast hver um sig tjónauppgjör vegna slysa sem rekja má til notkunar ökutækja á yfirráðasvæði þeirra samkvæmt ákvæðum eigin löggjafar um lögboðna ábyrgðartryggingu ökutækja.

2. Þegar framkvæmdastjórn hefur, í náinni samvinnu við aðildarríki, gengið úr skugga um að skilmálar þeir, er í annari undirgrein 1. mgr. segir, hafi verið uppfylltir, skal hún ákveða frá og með hvaða degi og hvaða tegundir ökutækja aðildarríki undanþiggi þeirri skyldu að leggja fram skilríki sem kveðið er á um í fyrstu undirgrein 1. mgr.

3. KAFLI

LÁGMARKSFJÁRHÆÐIR SEM FALLA UNDIR SKYLDUTRYGGINGU

9. gr.

Lágmarksfjárhæðir

1. Aðildarríki skulu gera váttryggingar sem vísað er til í 3. gr. lögboðnar, a.m.k. að því er varðar eftirfarandi fjárhæðir, með fyrirvara um að aðildarríkin geti mælt fyrir um hærri fjárhæðir:

- a) sé um að ræða líkamstjón, 1 000 000 evrur fyrir hvern tjónþola eða 5 000 000 evrur fyrir hverja kröfu óháð fjölda tjónþola,
- b) sé um að ræða munatjón, 1 000 000 evrur fyrir hverja kröfu, óháð fjölda tjónþola.

Ef nauðsynlegt þykir geta aðildarríkin ákvarðað aðlögunartímabil, þó eigi lengur en til 11. júní 2012, til að laga lágmarks-tryggingarfjárhæð þeirra að fjárhæðunum sem kveðið er á um í fyrstu undirgrein.

Aðildarríki, sem koma á slíku aðlögunartímabili, skulu tilkynna framkvæmdastjórninni um það og tilgreina hve langt aðlögunartímabilið er.

Aðildarríki skulu þó hækka tryggingar í a.m.k. helming þess sem kveðið er á um í fyrstu undirgrein, þó ekki lengur en til 11. desember 2009.

2. Á fimm ára fresti eftir 11. júní 2005 eða við lok aðlögunartímabilsins sem eins og um getur í annari undirgrein 1. mgr., skal endurskoða fjárhæðirnar sem um getur í þeirri málsgrein í samræmi við evrópska vísitölu neysluverðs (EICP), eins og fram kemur í reglugerð ráðsins (EB) nr. 2494/95.

Fjárhæðirnar skulu aðlagðar sjálfkrafa. Slíkar fjárhæðir skulu hækkaðar um þann hundraðshluta sem tilgreindur er í evrópskri vísitölu neysluverðs (EICP) fyrir viðeigandi tímabil, þ.e. næstu fimm ár fyrir endurskoðun, og námundaðar að næsta margfeldi af 10 000 evrum.

Framkvæmdastjórnin skal senda upplýsingar um aðlöguðu fjárhæðirnar til Evrópuþingsins og ráðsins og skal tryggja birtingu þeirra í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins.

4. KAFLI

BÓTAKRÓFUR VEGNA TJÓNS AF VÖLDUM ÓÞEKKTS ÖKUTÆKIS EÐA ÖKUTÆKIS ÞAR SEM SKYLDUTRYGGINGU, SEM KVEÐIÐ ER Á UM Í 3. GR., HEFUR EKKI VERIÐ FULLNÆGT

10. gr.

Aðili sem ábyrgist bætur

1. Hvert aðildarríki skal koma á fót eða veita leyfi stofnun til að annast bótagreiðslur, a.m.k. að mörkum skyldutryggingar vegna munatjóns eða líkamstjóns af völdum óþekkts ökutækis eða ökutækis þar sem skyldutrygging, sem kveðið er á um í 3. gr., hefur ekki verið fullnægt.

Fyrsta undirgreinin skerðir hvorki rétt aðildarríkis til að meta hvort bætur stofnunarinnar teljist fullnaðarbætur né til að setja ákvæði um tjónauppgjör milli stofnunarinnar og þess eða

þeirra sem báru ábyrgð á slysinu og annarra váttryggienda eða almannatryggingastofnana sem eiga að greiða fórnarlambinu bætur vegna sama slyss. Aðildarríki mega þó ekki veita stofnun heimild til þess að setja skilyrði fyrir greiðslu bóta til fórnarlambinsins að það geti sýnt fram á að sá sem ber skaðabótaábyrgð sé ófær um eða neiti að bæta tjónið.

2. Fórnarlambið getur undir öllum kringumstæðum snúið sér beint til stofnunarinnar sem, á grundvelli upplýsinga sem fórnarlambið lét henni í té að fenginni beiðni, ber skylda til að veita fórnarlambinu rökstutt svar varðandi bótagreiðslur.

Aðildarríki geta hins vegar útilokað bótagreiðslur frá þeirri stofnun að því er varðar einstaklinga sem fóru sjálfviljugir upp í ökutækið, sem olli skaðanum eða tjóninu, þegar stofnunin getur sýnt fram á að þeir hafi vitað að það var óváttryggt.

3. Aðildarríki geta takmarkað eða útilokað bótagreiðslur frá stofnuninni ef um er að ræða munatjón af völdum óþekkts ökutækis.

Aðildarríki geta hins vegar ekki útilokað bótagreiðslur fyrir munatjón á grundvelli þess að ökutæki sé óþekkt, ef stofnunin hefur greitt bótagreiðslur fyrir verulegt líkamstjón hjá einhverju fórnarlambi sama slyss þar sem munatjón orsakaðist af óþekktu ökutæki. Aðildarríki geta kveðið á um mest 500 evra sjálfhábyrgð þess sem varð fyrir munatjóninu.

Ákvarða skal, í samræmi við ákvæði þeirrar löggjafar eða stjórnsýslufyrirmæla aðildarríkisins þar sem slysið verður, við hvaða aðstæður líkamstjón er talið verulegt. Að þessu leyti getur aðildarríki m.a. tekið tillit til hvort þörf hafi verið á aðhlyningu á sjúkrahúsi vegna meiðslanna.

4. Sérhvert aðildarríki skal beita sínum lögum og stjórnsýslufyrirmælum við borgun bótagreiðslna frá stofnuninni, með fyrirvara um aðrar aðferðir sem eru hagstæðari fyrir fórnarlambið.

11. gr.

Deilur

Nú kemur upp ágreiningur milli þess uppgjörsaðila, er um getur í 1. mgr. 10. gr., og váttryggienda, sem ábyrgðartryggir, um það hvor aðilinn eigi að greiða fórnarlambinu bætur, skulu aðildarríki gera nauðsynlegar ráðstafanir til þess að annar hvor aðilinn sé tilnefndur ábyrgur fyrir tafarlausum bótagreiðslum til tjónþola fyrst í stað.

Ef lokaákvörðunin verður sú að hinn aðilinn hefði átt að greiða allar bæturnar eða hluta þeirra skal hann endurgreiða þeim aðila sem greitt hefur bæturnar í samræmi við það.

5. KAFLI

**SÉRSTAKIR FLOKKAR FÖRNARLAMBA,
UNDANÞÁGUÁKVÆÐA, EINGREIÐSLUIÐGJALDA
OG ÖKUTÆKJA SEM SEND ERU FRÁ EINU
AÐILDARRÍKI TIL ANNARS***12. gr.***Sérstakir flokkar fórnarlamba**

1. Vátrygging sú sem tilgreind er í 3. gr. skal, samanber þó annan undirlið 1. mgr. 13. gr., ná yfir ábyrgð vegna allra farþega, að öikumanni undanskildum, þegar líkamstjón hlýst af notkun ökutækis.

2. Ekki má áskilja, þegar um líkamstjón er að ræða, að vátrygging skv. 3. gr. vegna ábyrgðar, sem samkvæmt lögum kann að falla á vátryggingartaka, öikumann eða annan, sem ber slíka ábyrgð vegna slyss, gildi ekki fyrir fjölskyldur þeirra af þeim sökum að um fjölskyldutengsl er að ræða.

3. Vátryggingin sem um getur í 3. gr. skal ná til líkamstjóns og munatjóns sem gangandi vegfarendur, reiðhjólafólk eða aðrir, sem fara um vegina án þess að nota vélknúin ökutæki, verða fyrir vegna slyss þar sem vélknúin ökutæki á hlut að máli og eiga þeir rétt á bótum samkvæmt innlendum einkamálarétti.

Þessi grein hefur hvorki áhrif á einkaréttarábyrgð né fjárhæð skaðabóta.

*13. gr.***Undanþáguákvæði**

1. Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að öll lögbundin og samningsbundin ákvæði í vátryggingarskírteini, sem gefin eru út í samræmi við 3. gr. og kveða á um að vátryggingin skuli ekki gilda um notkun eða akstur ökutækis þegar um er að ræða bótakröfur þriðju aðila sem eru fórnarlömb í slysi þar sem lögbundin eða samningsbundin ákvæði undanskilja frá tryggingu notkun eða akstur ökutækja:

a) einstaklinga, sem ekki hafa til þess beina eða óbeina heimild að aka eða nota ökutæki, eða

b) einstaklinga, sem ekki hafa gilt ökuskrírteini, er heimili þeim að aka viðkomandi ökutæki, eða

c) einstaklinga sem ekki uppfylla lögákvæðnar kröfur um tæknilega þekkingu á ásigkomulagi og öryggi hlutaðeigandi ökutækis.

Þó er heimilt að skírskota til ákvæðis, sem um getur í a-lið fyrsta undirliðar, gagnvart einstaklingum, sem af fúsum og frjálsum vilja stigu upp í ökutækið, sem tjóninu olli, geti vátryggingjandinn sannað að þeir hafi vitað að ökutækinu var stolið.

Aðildarríkjunum er heimilt að víkja frá ákvæði fyrsta málsliðar þegar slys verða innan yferráðasvæða þeirra ef og að svo miklu leyti sem fórnarlamb fær bætur vegna tjónsins greiddar frá tryggingastofnun á vegum hins opinbera (almannatryggingum).

2. Hafi ökutæki verið stolið geta aðildarríki kveðið á um að uppgjörsaðili, sem tilgreindur er í 1. mgr. 10. gr., greiði bætur í stað vátrygginganda samkvæmt skilyrðum 1. mgr. þessarar greinar. Þar sem ökutækið er að öllu jöfnu í öðru aðildarríki, á uppgjörsaðili engar kröfur á hendur neinum aðila þar.

Aðildarríki, þar sem í gildi eru reglur um greiðslur bóta skv. 1. mgr. 10. gr. þegar ökutæki er stolið eða rænt, geta heimilað sjálfháttu allt að 250 evrum vegna munatjóns.

3. Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að hvert lagaákvæði eða samningsákvæði, sem er í tryggingarsamningi sem undanskilur farþega frá tryggingavernd á þeim grundvelli að hann vissi eða hefði átt að vita að öikumadur ökutækisins var undir áhrifum áfengis eða einhvers annars vímuegja þegar slysið varð, skuli teljast ógild að því er varðar bótakröfur slíks farþega.

*14. gr.***Eingreiðsluiðgjald**

Aðildarríki skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til að sjá til þess að lögboðnar ábyrgðartryggingar vegna notkunar ökutækis:

a) taki til alls yferráðasvæðis Bandalagsins, á grundvelli eins iðgjalds og allan samningstímann, þ.m.t. hvert það tímabil sem ökutækið er um kyrrt í öðrum aðildarríkjunum á samningstímanum og

b) veiti, á grundvelli þess eingreiðsluiðgjalds, þá vernd í hverju aðildarríki sem kveðið er á um í lögum viðkomandi ríkis, eða þá vernd sem lög kveða á um í aðildarríkinu þar sem ökutækið er að jafnaði staðsett, þegar sú vernd er viðtækari.

*15. gr.***Ökutæki send frá einu aðildarríki til annars**

1. Þrátt fyrir annan undirlið d-liðar 2. mgr. í tilskipun 88/357/EBE skal litið svo á þegar ökutæki er sent frá einu aðildarríki til annars að aðildarríkið, þar sem áhættan liggur, teljist viðtökuaðildarríki um leið og kaupandi samþykkir viðtöku sendingar um 30 daga skeið, jafnvel þótt ökutækið hafi ekki verið skráð formlega í viðtökuaðildarríkinu.

2. Ef slys verður, sem ökutækið á þátt í á því tímabili sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar þegar það er ótryggt, skal sá aðili í viðtökuaðildarríkinu sem um getur í 1. mgr. 10. gr. bera ábyrgð á bótum sem kveðið er á um í 9. gr.

6. KAFLI

YFIRLÝSING, SJÁLFSÁBYRGÐ, BEINAR KRÖFUR

16. gr.

Yfirlýsing varðandi bótakröfu þriðja aðila

Aðildarríkin skulu tryggja að tryggingartakinn eigi rétt á því að fara hvenær sem er fram á yfirlýsingu varðandi bótakröfu þriðja aðila í tengslum við ökutækið eða ökutækin sem falla undir tryggingarsamninginn a.m.k. fimm næstliðin ár sem sammingsbundin tengsl hafa varað, eða að slík krafa hafi ekki verið lögð fram.

Vátryggingafélagið eða annar aðili, sem aðildarríki kann að hafa tilnefnt til að veita lögboðna tryggingu eða til að gefa slíkar yfirlýsingar, skal afhenda tryggingartaka slíka yfirlýsingu innan 15 daga frá því að beiðni berst.

17. gr.

Sjálfsábyrgð

Vátryggingafélög skulu ekki reiða sig á sjálfsábyrgð gagnvart tjónþola í slysi, að því er varðar vátryggingar sem um getur í 3. gr.

18. gr.

Réttur til að beina kröfu beint til vátryggingafélags

Aðildarríkin skulu tryggja að tjónþolar í slysi sem hlýst af ökutæki sem fellur undir tryggingu, eins og um getur í 3. gr., eigi rétt á að beina kröfu sinni beint til vátryggingafélagsins sem aðillinn, sem ber ábyrgð á slysinu, er ábyrgðartryggður hjá.

7. KAFLI

TJÓNAUPPGJÖR VEGNA HVERS KYNS SLYSA SEM HLJÓTAST AF ÖKUTÆKI SEM FELLUR UNDIR VÁTRYGGINGU EINS OG UM GETUR Í 3. GR.

19. gr.

Málsmeðferð vegna tjónauppgjör

Aðildarríkin skulu ákveða málsmeðferðina sem kveðið er á um í 22. gr. um tjónauppgjör vegna hvers kyns slysa sem hljótast af ökutæki sem fellur undir tryggingu eins og um getur í 3. gr.

Þegar um ræðir slys, sem unnt er að gera upp í kerfi landsskrifstofu bifreiðatrygginga, sem kveðið er á um í 2. gr., skulu aðildarríkin beita sömu málsmeðferð og kveðið er á um í 22. gr.

Að því er varðar beitingu þessarar málsmeðferðar skal litið á allar tilvísanir í vátryggingafélag sem tilvísun í landsskrifstofu bifreiðatrygginga.

20. gr.

Sérákvæði um skaðabætur handa tjónþolum vegna slysa í öðru aðildarríki en því þar sem þeir eru búsettir

1. Markmiðið með 20.–26. gr. er að mæla fyrir um sérákvæði sem gilda um tjónþola sem eiga rétt á skaðabótum vegna hvers kyns tjóns sem þeir verða fyrir í slysum, sem eiga sér stað í öðru aðildarríki en því þar sem tjónþoli er búsettur, og hljótast af notkun ökutækja sem eru tryggð og að öllu jöfnu staðsett í aðildarríki.

Með fyrirvara um löggjöf þriðju landa um skaðabótaábyrgð og alþjóðlegan einkamálarétt skulu þessi ákvæði einnig gilda um tjónþola sem eru búsettir í aðildarríki og eiga rétt á bótum vegna hvers kyns tjóns af völdum slysa sem eiga sér stað í þriðju löndum þar sem landsskrifstofur bifreiðatrygginga hafa gerst aðilar að fyrirkomulaginu um notkun græna skírteinisins ef slík slys hljótast af notkun ökutækja sem eru tryggð, og að jafnaði staðsett, í aðildarríki.

2. Ákvæði 21. og 24. gr. skulu aðeins gilda þegar um er að ræða slys sem hlýst af notkun ökutækis:

- sem er vátryggt hjá starfsstöð í öðru aðildarríki en því ríki þar sem tjónþoli er búsettur, og
- sem er að jafnaði staðsett í öðru aðildarríki en því ríki þar sem tjónþoli er búsettur.

21. gr.

Tjónauppgjörfulltrúar

1. Sérhvert aðildarríki skal gera allar nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að öll vátryggingafélög, sem tryggja gegn áhættu sem flokkast í 10. flokk í A-lið viðaukans við tilskipun 73/239/EBE, annarri en ábyrgð vegna flutninga, tilnefni tjónauppgjörfulltrúa í sérhverju aðildarríki öðru en því þar sem þau hafa fengið starfsleyfi yfirvalda.

Tjónauppgjörfulltrúi skal fara með kröfur og uppgjör vegna tjóna af völdum slysa í þeim tilvikum sem um getur í 1. mgr. 20. gr.

Tjónauppgjörfulltrúi skal vera búsettur eða hafa staðfestu í aðildarríkinu þar sem hann hefur verið tilnefndur.

2. Val á tjónauppgjörfulltrúa skal vera ákvörðun vátryggingafélagsins.

Aðildarríkjunum er óheimilt að takmarka þetta val.

3. Tjónauppgjörfulltrúi getur unnið fyrir eitt eða fleiri váttryggingafélög.

4. Tjónauppgjörfulltrúi skal, í tengslum við slíkar kröfur, safna öllum nauðsynlegum upplýsingum er varða tjónauppgjör og gera nauðsynlegar ráðstafanir til að semja um þær.

Sú krafa að tilnefndur sé tjónauppgjörfulltrúi skal ekki girða fyrir rétt tjónþola eða váttryggingafélags hans til að hefja málsókn beint gegn þeim sem var valdur að slysinu eða váttryggingafélagi hans.

5. Tjónauppgjörfulltrúar skulu hafa umboð til að koma fram fyrir hönd váttryggingafélagsins gagnvart tjónþolum í þeim tilvikum sem um getur í 1. mgr. 20. gr. og fallast á kröfur þeirra að fullu.

Þeir verða að vera færir um að rannsaka mál á opinberu tungumáli eða -málum aðildarríkisins þar sem tjónþoli er búsettur.

6. Tilnefning tjónauppgjörfulltrúa skal ekki í sjálfu sér teljast opnun útibús, í skilningi b-liðar 1. gr. tilskipunar 92/49/EBE og tjónauppgjörfulltrúi skal ekki talinn vera starfsstöð í skilningi c-liðar 2. gr. tilskipunar 88/357/EBE eða starfsstöð í skilningi reglugerðar (EB) nr. 44/2001.

22. gr.

Málsmeðferð vegna bótakrafna

Aðildarríkin skulu gera það að skyldu, og styðja með viðeigandi, árangursríkum og kerfisbundnum stjórnsýsluviðurlögum, fjárhagslegum eða samsvarandi, að innan þriggja mánaða frá þeim degi þegar tjónþoli gerir bótakröfu, annaðhvort beint á váttryggingafélag þess sem olli slysinu eða tjónauppgjörfulltrúa þess,

- sé þess krafist að váttryggingafélag þess sem olli slysinu eða tjónauppgjörfulltrúi þess bjóði bætur og rökstyðji þær í tilvikum þar sem ekki ríkir ágreiningur um bótaábyrgð og tjón hefur verið metið eða
- sé þess krafist að váttryggingafélag, sem bótakröfu er beint til eða tjónauppgjörfulltrúi þess, gefi rökstutt svar við þeim atriðum sem tiltekin eru í kröfunni í tilvikum þar sem bótaábyrgð er hafnað eða ekki hefur verið skorið úr um hana eða ef tjón hefur ekki verið metið að fullu.

Aðildarríkin skulu setja ákvæði til að tryggja að þegar bætur eru ekki boðnar innan þriggja mánaða frestsins skuli vextir greiddast ofan á bótafjárhæðina sem váttryggingafélag býður eða dómstóll dæmir tjónþola.

23. gr.

Upplýsingamiðstöðvar

1. Í því skyni að gera tjónþola kleift að fara fram á bætur skal sérhvert aðildarríki koma á fót eða samþykkja upplýsingamiðstöð sem:

a) heldur skrá yfir:

- skráningarnúmer vélknúinna ökutækja sem eru að öllu jöfnu staðsett á yfirráðasvæði viðkomandi ríkis,
- númer váttryggingaskirteina sem taka til notkunar þessara ökutækja að því er varðar áhættu sem flokkast í 10. flokk í A-lið viðaukans við tilskipun 73/239/EBE, aðra en ábyrgð vegna flutninga, og, ef gildistími váttryggingaskirteinis er útrunninn, daginn sem váttryggingarvernd rennur út,
- þau váttryggingafélög sem notkun ökutækja er tryggð hjá að því er varðar áhættu sem flokkast í 10. flokk í A-lið viðaukans við tilskipun 73/239/EBE, aðra en ábyrgð vegna flutninga, og tjónauppgjörfulltrúar sem tilnefndir eru af slíkum váttryggingafélögum í samræmi við 21. gr. þessarar tilskipunar, en nöfn þeirra skulu tilkynnt upplýsingamiðstöðinni í samræmi við 2. mgr. þessarar greinar,
- skrá um ökutæki sem í hverju aðildarríki njóta undanþágu frá kröfu um ábyrgðartryggingarvernd í samræmi við 1. og 2. mgr. 5. gr.,
- þegar um er að ræða ökutæki sem kveðið er á um í iv. lið:
  - nafn yfirvalds eða stofnunar sem tilnefnd er í samræmi við þriðju undirgrein 1. mgr. 5. gr. til að annast bótageiðslur til tjónþola í tilvikum þar sem málsmeðferðin, sem kveðið er á um a-lið 2. mgr. 2. gr., á ekki við ef ökutækið nýtur undanþágunnar sem kveðið er á um í fyrsta undirlið 1. mgr. 5. gr.,
  - nafn stofnunar, sem ábyrgist ökutækið í aðildarríkinu, þar sem það er að öllu jöfnu, ef ökutækið nýtur undanþágunnar sem kveðið er á um í 2. mgr. 5. gr.,

b) eða samræma söfnun og miðlun þessara upplýsinga og

c) aðstoða bótakröfuhafa við að fá aðgang að upplýsingunum sem fjallað er um í i.-v. lið a-liðar.

Upplýsingar samkvæmt i., ii. og iii. lið a-liðar skal geyma í sjö ár eftir að skráning ökutækisins eða gildistími váttrygginga-sammingsins rennur út.

2. Váttryggingafélög, sem um getur í iii. lið a-liðar í 1. mgr., skulu tilkynna upplýsingamiðstöðvum í öllum aðildarríkjunum nafn og heimilisfang þess tjónauppgjörfulltrúa sem þau hafa tilnefnt, skv. 21. gr., í hverju aðildarríki.

3. Aðildarríkin skulu sjá til þess að í sjö ár eftir slysið eigi tjónþoli rétt á því að upplýsingamiðstöðin í aðildarríkinu, þar sem hann er búsettur, í aðildarríkinu, þar sem ökutækið er að öllu jöfnu, eða í aðildarríkinu, þar sem slysið átti sér stað, láti honum í té, án tafar, eftirtaldir upplýsingar:

- a) nafn og heimilisfang váttryggingafélagsins,
- b) númerið á váttryggingaskírteininu og
- c) nafn og heimilisfang tjónauppgjörfulltrúa váttrygginga-félagsins í ríkinu þar sem tjónþoli er búsettur.

Upplýsingamiðstöðvar skulu hafa með sér samvinnu.

4. Upplýsingamiðstöðin skal láta tjónþola í té nafn og heimilisfang eiganda ökutækisins, þess sem ekur því að jafnaði eða skráðs umráðamanns þess ef lögmætir hagsmunir tjónþola felast í því að hann fái þessar upplýsingar. Að því er varðar þetta ákvæði skal upplýsingamiðstöðin einkum snúa sér:

- a) til váttryggingafélagsins, eða
- b) til skráningarskrifstofu ökutækja.

Njóti ökutækið undanþágunnar, sem kveðið er á um í fyrstu undirgrein 1. mgr. 5. gr., skal upplýsingamiðstöðin tilkynna tjónþola um nafn þess yfirvalds eða stofnunar sem tilnefnd er í samræmi við þriðju undirgrein 1. mgr. 5. gr. til að annast bótagreiðslur til tjónþola í þeim tilvikum þar sem málsmeðferðin, sem kveðið er á um í a-lið 2. gr., gildir ekki.

Ef ökutækið nýtur undanþágunnar, sem kveðið er á um í 2. mgr. 5. gr., skal upplýsingamiðstöðin tilkynna tjónþola nafn stofnunarinnar sem ábyrgist ökutækið í landinu þar sem það er að öllu jöfnu staðsett.

5. Aðildarríkin skulu, með fyrirvara um skyldur þeirra skv. 1. og 4. mgr., sjá til þess að upplýsingamiðstöðvarnar veiti þær

upplýsingar sem tilgreindar eru í þessum greinum hverjum þeim sem aðild á að umferðaslysi sem hlýst af ökutæki með þá tryggingu sem um getur í 3. gr.

6. Sú vinnsla persónuupplýsinga, sem um getur í 1.–5. mgr., skal fara fram í samræmi við innlendir ráðstafanir sem gerðar eru í samræmi við tilskipun 95/46/EB.

24. gr.

Tjónauppgjörstofnun

1. Sérhvert aðildarríki skal koma á eða samþykkja tjónauppgjörstofnun sem annast bótagreiðslur til tjónþola í þeim tilvikum sem um getur í 1. mgr. 20. gr.

Slíkir tjónþolar geta gert kröfu á tjónauppgjörstofnun í aðildarríkinu þar sem þeir eru búsettir:

- a) ef váttryggingafélag eða tjónauppgjörfulltrúi þess hefur ekki látið í té rökstutt svar við þeim atriðum sem koma fram í kröfu innan þriggja mánaða frá þeim degi sem tjónþoli gerði bótakröfu á hendur váttryggingafélaginu sem ökutækið, sem olli slysinu, var tryggt hjá eða á hendur tjónauppgjörfulltrúa þess eða
- b) ef váttryggingafélag hefur ekki tilnefnt tjónauppgjörfulltrúa í ríkinu þar sem tjónþoli er búsettur í samræmi við 1. mgr. 20. gr. Í því tilviki geta tjónþolar ekki gert kröfu á hendur tjónauppgjörstofnun ef þeir hafa gert bótakröfu beint á hendur váttryggingafélaginu þar sem ökutækið, sem olli slysinu, var tryggt og hafa fengið rökstutt svar innan þriggja mánaða frá því að krafan var gerð.

Tjónþolar geta hins vegar ekki gert kröfu á tjónauppgjörstofnun hafi þeir hafið málsókn beint á hendur váttryggingafélaginu.

Tjónauppgjörstofnunin skal grípa til aðgerða innan tveggja mánaða frá þeim degi sem tjónþoli gerir bótakröfu á hendur henni en hún skal hætta aðgerðum ef váttryggingafélagið, eða tjónauppgjörfulltrúi þess, sendir síðan rökstutt svar við kröfunni.

Tjónauppgjörstofnunin skal þegar í stað tilkynna:

- a) váttryggingafélagi ökutækisins sem olli slysinu eða tjónauppgjörfulltrúa þess,
- b) tjónauppgjörstofnun í aðildarríkinu þar sem váttrygginga-félagið, sem gaf út váttryggingaskírteinið, hefur staðfestu,

c) þeim sem var valdur að slysinu, ef vitað er hver það er,

að hún hafi mótttekið kröfu frá tjónþola og að hún muni svara kröfunni innan tveggja mánaða frá því að hún var gerð.

Ákvæði þetta skerðir hvorki rétt aðildarríkis til að meta hvort bætur þessarar stofnunar teljast fullnaðarbætur eða ekki né til að setja ákvæði um tjónauppgjör milli þess aðila og þess eða þeirra sem voru valdir að slysinu og annarra váttryggjenda eða tryggingastofnana á vegum hins opinbera sem eiga að greiða tjónþola bætur vegna sama slyss. Aðildarríki mega þó ekki veita tjónauppgjörstofnun heimild til þess að setja nein skilyrði fyrir greiðslu bóta önnur en þau sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun, svo sem að tjónþoli sýni fram á að sá sem ber skaðabótaábyrgð sé ófær um eða neiti að bæta tjónið.

2. Tjónauppgjörstofnunin, sem bætt hefur tjónþola tjónið í ríkinu, þar sem hann er búsettur, skal eiga rétt á að krefjast endurgreiðslu á fjárhæðinni, sem greidd var í bætur, frá tjónauppgjörstofnun í aðildarríkinu þar sem váttryggingafélagið, sem gaf út váttryggingaskirteinið, hefur staðfestu.

Réttindi tjónþola gagnvart þeim sem var valdur að slysinu eða váttryggingafélagi hans skulu færast yfir til síðarnefndrar tjónauppgjörstofnunar að því marki sem tjónauppgjörstofnunin í aðildarríkinu þar sem tjónþoli er búsettur hefur bætt tjónið sem um ræðir.

Sérhverju aðildarríki ber skylda til að viðurkenna slíkan rétt til að ganga inn í kröfu eins og kveðið er á um hann í hinum aðildarríkjunum.

3. Ákvæði þessarar greinar skulu koma til framkvæmda:

- a) eftir að samningur hefur verið gerður milli tjónauppgjörstofnananna, sem komið er á eða sem aðildarríkin samþykkja, um störf þeirra og skyldur og málsmeðferð um endurgreiðslu,
- b) frá og með þeim degi sem framkvæmdastjórnin ákveður, eftir að hún hefur, í nánú samstarfi við aðildarríkin, gengið úr skugga um að slíkur samningur hafi verið gerður.

25. gr.

Bætur

1. Ef ómögulegt reynist að bera kennsl á ökutækið eða ef ómögulegt reynist, innan tveggja mánaða frá þeim degi er slysið átti sér stað, að finna váttryggingafélagið, getur tjónþoli sótt um bætur frá tjónauppgjörstofnun í aðildarríkinu þar sem

hann er búsettur. Tjón skal bætt í samræmi við ákvæði 9. og 10. gr. Tjónauppgjörstofnunin skal þá eiga kröfu, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 24. gr.:

- a) ef ekki er unnt að fá staðfest um hvaða váttryggingafélag er að ræða: á hendur ábyrgðarsjóðnum í aðildarríkinu þar sem ökutækið er að öllu jöfnu staðsett,
- b) ef um er að ræða óþekkt ökutæki: á hendur ábyrgðarsjóðnum í aðildarríkinu þar sem slysið átti sér stað,
- c) ef um er að ræða ökutæki frá þriðja landi: á hendur ábyrgðarsjóðnum í aðildarríkinu þar sem slysið átti sér stað.

2. Ákvæði þessarar greinar skulu gilda um slys af völdum ökutækja frá þriðju löndum sem falla undir 7. og 8. gr.

26. gr.

Miðlæg stofnun

Aðildarríkin skulu grípa til allra viðeigandi ráðstafana til þess að greiða fyrir því að grunnöggn, sem nauðsynleg eru vegna tjónauppgjör, séu tiltæk í tæka tíð fyrir fórnarlömbin, váttryggjendur þeirra eða lagalegir fyrirvarsmenn þeirra.

Þar sem við á skulu grunnöggnin vera aðgengileg á rafrænu formi í miðlægu gagnasafni í hverju aðildarríki fyrir sig og aðgengileg aðilum sem eiga aðild að málinu, fari þeir þess eindregið á leit

27. gr.

Viðurlög

Aðildarríkin skulu samþykkja viðurlög vegna brota á landsbundnum ákvæðum sem þau samþykkja til framkvæmdar þessari tilskipun og gera nauðsynlegar ráðstafanir til þess að tryggja að þessum viðurlögum sé beitt. Viðurlögin skulu vera áhrifarík, í réttu hlutfalli við brot og letjandi. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni þessi ákvæði og breytingar, sem kunna að verða gerðar á þeim, eins fljótt og unnt er.

8. KAFLI

LOKAÁKVÆÐI

28. gr.

Ákvæði landslaga

1. Aðildarríkin mega, í samræmi við sáttmálann, viðhalda eða samþykkja ákvæði sem eru hagstæðari fyrir tjónþola en ákvæðin sem nauðsynleg eru til að fara að tilskipun þessari.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem samþykkt verða um málefni sem tilskipun þessi nær til.

29. gr.

Niðurfelling

Tilskipun 72/166/EBE, 84/5/EBE, 90/232/EBE, 2000/26/EBE og 2005/14/EB, eins og þeim var breytt með tilskipununum sem skráðar eru í A-hluta I. viðauka, eru hér með felldar úr gildi með fyrirvara um skyldur aðildarríkjanna að því er varðar þá fresti til lögleiðingar tilskipananna sem eru settir fram í B-hluta I. viðauka.

Líta ber á tilvísanir í niðurfelldu tilskipanirnar sem tilvísanir í þessa tilskipun og skulu þær lesnar með hliðsjón af samsvörunartöflunni í II. viðauka.

30. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

31. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Strassborg 16. september 2009.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

forseti

J. BUZEK

Fyrir hönd ráðsins,

forseti

C. MALMSTRÖM

I. VIÐAUKI

A-HLUTI

Niðurfelld tilskipun með skrá yfir síðari breytingar hennar

(sem um getur í 29. gr.)

Tilskipun ráðsins 72/166/EBE
(Stjtið. EB L 103, 2.5.1972, bls. 1)

Tilskipun ráðsins 72/430/EBE
(Stjtið. EB L 291, 28.12.1972, bls. 162)

Tilskipun ráðsins 84/5/EBE Aðeins 4. gr.
(Stjtið. EB L 8, 11.1.1984, bls. 17)

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/14/EB Aðeins 1. gr.
(Stjtið. ESB L 149, 11.6.2005, bls. 14)

Tilskipun ráðsins 84/5/EBE
(Stjtið. EB L 8, 11.1.1984, bls. 17)

Liður IX.F í I. viðauka laganna um aðild frá 1985
(Stjtið. EB L 302, 15.11.1985, bls. 218)

Tilskipun ráðsins 90/232/EBE Aðeins 4. gr.
(Stjtið. EB L 129, 19.5.1990, bls. 33)

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/14/EB Aðeins 2. gr.
(Stjtið. ESB L 149, 11.6.2005, bls. 14)

Tilskipun ráðsins 90/232/EBE
(Stjtið. EB L 129, 19.5.1990, bls. 33)

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/14/EB Aðeins 4. gr.
(Stjtið. ESB L 149, 11.6.2005, bls. 14)

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/26/EB
(Stjtið. EB L 181, 20.7.2000, bls. 65)

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/14/EB Aðeins 5. gr.
(Stjtið. ESB L 149, 11.6.2005, bls. 14)

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/14/EB
(Stjtið. ESB L 149, 11.6.2005, bls. 14)

B-HLUTI

Skrá yfir fresti til innleiðingar í landslög og beitingar

(sem um getur í 29. gr.)

Tilskipun	Frestur til lögleiðingar	Gildistöku dagur
72/166/EBE	31. desember 1973	—
72/430/EBE	—	1. janúar 1973
84/5/EBE	31. desember 1987	31. desember 1988
90/232/EBE	31. desember 1992	—
2000/26/EB	19. júlí 2002	19. janúar 2003
2005/14/EB	11. júní 2007	—

II. VIÐAUKI

SAMSVÖRUNARTAFLA

Tilskipun 72/166/EBE	Tilskipun 84/5/EBE	Tilskipun 90/232/EBE	Tilskipun 2000/26/EB	Þessi tilskipun
1.–3. liður 1. gr.				1.–3. liður 1. gr.
Fyrsti undirliður 4. liðar 1. gr.				a-liður 4. liðar 1. gr.
Annar undirliður 4. liðar 1. gr.				b-liður 4. liðar 1. gr.
Þriðji undirliður 4. liðar 1. gr.				c-liður 4. liðar 1. gr.
Fjórdi undirliður 4. liðar 1. gr.				d-liður 4. liðar 1. gr.
5. liður 1. gr.				5. liður 1. gr.
1. mgr. 2. gr				4. gr.
Inngangsorð 2. mgr. 2. gr.				Inngangsorð 2. gr.
Fyrsti undirliður 2. mgr. 2. gr.				a-liður 2. gr.
Annar undirliður 2. mgr. 2. gr.				b-liður 2. gr.
Þriðji undirliður 2. mgr. 2. gr.				c-liður 2. gr.
Fyrsti málslíður 1. mgr. 3. gr.				1. mgr. 3. gr.
Annar málslíður 1. mgr. 3. gr.				2. mgr. 3. gr.
Inngangsorð 2. mgr. 3. gr.				Inngangsorð 3. mgr. 3. gr.
Fyrsti undirliður 3. mgr. 2. gr.				a-liður 3. mgr. 3. gr.
Annar undirliður 3. mgr. 2. gr.				b-liður 3. mgr. 3. gr.
Inngangsorð 4. gr.				Fyrsta undirgrein 1. mgr. 5. gr.
Fyrsta undirgrein a-liðar 4. gr.				Fyrsta undirgrein 1. mgr. 5. gr.
Fyrsti málslíður annarrar undirgreinar a-liðar 4. gr.				Önnur undirgrein 1. mgr. 5. gr.
Annar málslíður annarrar undirgreinar a-liðar 4. gr.				Þriðja undirgrein 1. mgr. 5. gr.
Þriðji málslíður annarrar undirgreinar a-liðar 4. gr.				Fjórdi undirgrein 1. mgr. 5. gr.
Fjórdi málslíður annarrar undirgreinar a-liðar 4. gr.				Fimmta undirgrein 1. mgr. 5. gr.
Fyrsta undirgrein b-liðar 4. gr.				Fyrsta undirgrein 2. mgr. 5. gr.

Tilskipun 72/166/EBE	Tilskipun 84/5/EBE	Tilskipun 90/232/EBE	Tilskipun 2000/26/EB	Þessi tilskipun
Fyrsti málsliður annarrar undirgreinar b-liðar 4. gr.				Önnur undirgrein 2. mgr. 5. gr.
Annar málsliður annarrar undirgreinar b-liðar 4. gr.				Þriðja undirgrein 2. mgr. 5. gr.
Fyrsti málsliður þriðju undirgreinar b-liðar 4. gr.				Fjórða undirgrein 2. mgr. 5. gr.
Annar málsliður þriðju undirgreinar b-liðar 4. gr.				Fimmta undirgrein 2. mgr. 5. gr.
Inngangsorð 5. gr.				Inngangsorð fyrstu undirgreinar 6. gr.
1. undirliður 5. gr.				a-liður fyrstu málsgreinar 6. gr.
Annar undirliður 5. gr.				b-liður fyrstu málsgreinar 6. gr.
Lokasetning 5. gr.				Önnur málsgrein 6. gr.
6. gr.				7. gr.
1. mgr. 7. gr				Fyrsta undirgrein 1. mgr. 8. gr.
2. mgr. 7. gr				Önnur undirgrein 1. mgr. 8. gr.
3. mgr. 7. gr				2. mgr. 8. gr
8. gr.				—
	1. mgr. 1. gr			Fjórða málsgrein 3. gr.
	2. mgr. 1. gr			1. mgr. 9. gr
	3. mgr. 1. gr			2. mgr. 9. gr
	4. mgr. 1. gr			1. mgr. 10. gr
	5. mgr. 1. gr			2. mgr. 10. gr
	6. mgr. 1. gr			3. mgr. 10. gr
	7. mgr. 1. gr			4. mgr. 10. gr
	Inngangsorð fyrstu undirgreinar 1. mgr. 2. gr.			Inngangsorð fyrstu undirgreinar 1. mgr. 13. gr.
	Fyrsti undirliður 1. mgr. 2. gr.			a-liður fyrstu undirgreinar 1. mgr. 13. gr.
	Annar undirliður 1. mgr. 2. gr.			b-liður fyrstu undirgreinar 1. mgr. 13. gr.
	Þriðji undirliður 1. mgr. 2. gr.			c-liður fyrstu undirgreinar 1. mgr. 13. gr.
	Lokaorð fyrstu undirgreinar 1. mgr. 2. gr.			Inngangsorð fyrstu undirgreinar 1. mgr. 13. gr.

Tilskipun 72/166/EBE	Tilskipun 84/5/EBE	Tilskipun 90/232/EBE	Tilskipun 2000/26/EB	Þessi tilskipun
	Önnur og þriðja undirgrein 1. mgr. 2. gr.			Önnur og þriðja undirgrein 1. mgr. 13. gr.
	2. mgr. 2. gr			2. mgr. 13. gr
	3. gr.			2. mgr. 12. gr
	4. gr.			—
	5. gr.			—
	6. gr.			—
		Fyrsta málsgrein 1. gr.		1. mgr. 12. gr
		Önnur málsgrein 1. gr.		3. mgr. 13. gr
		Þriðja málsgrein. 1. gr.		—
		Fyrsti málsliður 1. gr. a		Fyrsta undirgrein 3. mgr. 12. gr.
		Annar málsliður 1. gr. a		Önnur undirgrein 3. mgr. 12. gr.
		Inngangsorð 2. gr.		Inngangsorð 14. gr.
		1. undirliður 2. gr.		a-liður 14. gr.
		Annar undirliður 2. gr.		b-liður 14. gr.
		3. gr.		—
		4. gr.		11. gr.
		4. gr. a		15. gr.
		Fyrsti málsliður 4. gr. b		Fyrsta málsgrein 16. gr.
		Annar málsliður 4. gr. b		Önnur málsgrein 16. gr.
		4. gr. c		17. gr.
		4. gr. d	3. gr.	18. gr.
		Fyrsta málsgrein 4. gr. e		Fyrsta málsgrein 19. gr.
		Fyrsti málsliður annarrar málsgreinar 4. gr. e		Önnur málsgrein 19. gr.
		Annar málsliður annarrar málsgreinar 4. gr. e		Þriðja málsgrein. 19. gr.
		1. mgr. 5. gr		5. mgr. 23. gr
		2. mgr. 5. gr		—
		6. gr.		—
			1. mgr. 1. gr	1. mgr. 20. gr
			2. mgr. 1. gr	2. mgr. 20. gr
			3. mgr. 1. gr	2. mgr. 25. gr

Tilskipun 72/166/EBE	Tilskipun 84/5/EBE	Tilskipun 90/232/EBE	Tilskipun 2000/26/EB	Þessi tilskipun
			Inngangsorð 2. gr.	—
			a-liður 2. gr.	6. liður 1. gr.
			b-liður 2. gr.	7. liður 1. gr.
			c-, d- og e-liður 2. gr	—
			Fyrsti málsliður 1. mgr. 4. gr.	Fyrsta undirgrein 1. mgr. 21. gr.
			Annar málsliður 1. mgr. 4. gr.	Önnur undirgrein 1. mgr. 21. gr.
			Þriðji málsliður 1. mgr. 4. gr.	Þriðja undirgrein 1. mgr. 21. gr.
			Fyrsti málsliður 2. mgr. 4. gr.	Fyrsta undirgrein 2. mgr. 21. gr.
			Annar málsliður 2. mgr. 4. gr.	Önnur undirgrein 2. mgr. 21. gr.
			3. mgr. 4. gr	3. mgr. 21. gr
			Fyrsti málsliður 4. mgr. 4. gr.	Fyrsta undirgrein 4. mgr. 21. gr.
			Annar málsliður 4. mgr. 4. gr.	Önnur undirgrein 4. mgr. 21. gr.
			Fyrsti málsliður 5. mgr. 4. gr.	Fyrsta undirgrein 5. mgr. 21. gr.
			Annar málsliður 5. mgr. 4. gr.	Önnur undirgrein 5. mgr. 21. gr.
			6. mgr. 4. gr	22. gr.
			7. mgr. 4. gr	—
			8. mgr. 4. gr	6. mgr. 21. gr
			Inngangsorð fyrstu undirgreinar 1. mgr. 5. gr.	Inngangsorð fyrstu undirgreinar 1. mgr. 23. gr.
			Inngangsorð fyrstu undirgreinar a-liðar 1. mgr. 5. gr.	Inngangsorð fyrstu undirgreinar a-liðar 1. mgr. 23. gr.
			Fyrsti liður í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 5. gr.	i-liður í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 23. gr.
			Annar liður í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 5. gr.	ii. liður í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 23. gr.
			Þriðji liður í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 5. gr.	iii. liður í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 23. gr.
			Fjórdi liður í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 5. gr.	iv. liður í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 23. gr.
			Inngangsorð fimmta liðar í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 5. gr.	Inngangsorð v. liðar í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 23. gr.

Tilskipun 72/166/EBE	Tilskipun 84/5/EBE	Tilskipun 90/232/EBE	Tilskipun 2000/26/EB	Þessi tilskipun
			i-liður í fimmta lið a-liðar fyrstu undirgreinar 1. mgr. 5. gr.	Fyrsti undirliður v-liðar í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 23. gr.
			ii-liður í fimmta lið a-liðar fyrstu undirgreinar 1. mgr. 5. gr.	Annar undirliður v-liðar í a-lið fyrstu undirgreinar 1. mgr. 23. gr.
			Önnur undirgrein 1. mgr. 5. gr.	Önnur undirgrein 1. mgr. 23. gr.
			2., 3. og 4. mgr. 5. gr.	2., 3. og 4. mgr. 23. gr.
			5. mgr. 5. gr.	6. mgr. 23. gr.
			1. mgr. 6. gr.	1. mgr. 24. gr.
			Fyrsta undirgrein 2. mgr. 6. gr.	Fyrsta undirgrein 2. mgr. 24. gr.
			Fyrsti málslíður annarrar undirgreinar 2. mgr. 6. gr.	Önnur undirgrein 2. mgr. 24. gr.
			Annar málslíður annarrar undirgreinar 2. mgr. 6. gr.	Þriðja undirgrein 2. mgr. 24. gr.
			Fyrsta undirgrein 3. mgr. 6. gr.	3. mgr. 24. gr.
			Önnur undirgrein 3. mgr. 6. gr.	—
			6. gr. a	26. gr.
			Inngangsorð 7. gr.	Inngangsorð 1. mgr. 25. gr.
			a-liður 7. gr.	a-liður 1. mgr. 25. gr.
			b-liður 7. gr.	b-liður 1. mgr. 25. gr.
			c-liður 7. gr.	c-liður 1. mgr. 25. gr.
			8. gr.	—
			9. gr.	—
			1.–3. mgr. 10. gr.	—
			4. mgr. 10. gr.	1. mgr. 28. gr.
			5. mgr. 10. gr.	2. mgr. 28. gr.
				29. gr.
			11. gr.	30. gr.
			12. gr.	27. gr.
9. gr.	7. gr.	7. gr.	13. gr.	31. gr.
				I. viðauki
				II. viðauki